

In deze nieuwsbrief

Ontslag op staande voet - Wachtgeldregeling - Duur arbeidsovereenkomst -
Inkeerregeling - Verliesbeschikking - Inschrijving KvK - Rentevoordeel - Brug
vormt hulpmiddel - Eigenwoningforfait - Terbeschikkingstelling -
Betalingsonmacht - Te late oplevering - Afsluitbaar gedeelte gebouw -
Studiekosten - Oudedagsreserve - Investering - AOW-toeslag - Immateriële
schade

ARBEIDSRECHT

Ontslag op staande voet

Een werkgever kan huisregels opstellen waaraan werknemers zich dienen te houden.

Een fastfoodrestaurant kende een verbod op het weggeven van producten. Het verbod gold ook voor producten die zouden moeten worden weggegooid. Als sanctie op overtreding was de mogelijkheid van ontslag genoemd.

De werkgever ontsloeg een van de werknemers op staande voet omdat zij een plak kaas had weggegeven. Een collega had een hamburger besteld en gevraagd om een extra plakje kaas. De werknemster durfde dit verzoek niet te weigeren. De werkgever vond de overtreding van de huisregels een dringende reden opleveren voor ontslag op staande voet. De kantonrechter deelde die opvatting niet. Van belang vond de kantonrechter dat het initiatief voor het weggeven van het plakje kaas van een ander dan de ontslagen werknemster was uitgegaan. Niet aannemelijk was dat de werknemster de bedoeling had om de huisregels te overtreden. De werkgever heeft de werknemster niet de gelegenheid gegeven om haar handelen toe te lichten. Verder vond de kantonrechter dat de werkgever met twee maten mat, omdat de collega niet op staande voet was ontslagen.

Ontslag op staande voet is een uiterste middel, dat alleen moet worden ingezet als de omstandigheden daarom vragen. In dit geval had een schriftelijke waarschuwing volstaan. De werkgever moest het salaris van de werknemster betalen van de ontslagdatum tot de datum waarop het contract eindigde.

Wachtgeldregeling

Bij de beëindiging van een dienstbetrekking door ontbinding door de kantonrechter kan een ontslagvergoeding worden meegegeven aan de werknemer wiens arbeidsovereenkomst eindigt. Of er

aanleiding is voor een ontslagvergoeding wordt bepaald aan de hand van de redelijkheid en billijkheid en op basis van de eisen van goed werkgeverschap. Met het betalen van een ontslagvergoeding is de werkgever niet in alle gevallen van zijn verplichtingen ontslagen. Zo kan de werknemer nog recht hebben op andere uitkeringen of betalingen van de werkgever, bijvoorbeeld op grond van een CAO. De werkgever kan in een aparte procedure tot nakoming van zijn verplichtingen worden aangesproken.

Zo bevatte een CAO een wachtgeldregeling voor werknemers van wie de arbeidsovereenkomst was beëindigd door toedoen van de werkgever. De wachtgeldregeling was bedoeld als inkomstenderving voor onvrijwillig ontslagen werknemers. Het ontslag mocht niet aan de persoon van de werknemer toe te rekenen zijn. Volgens Hof Arnhem was de regeling niet beperkt tot opzegging door de werkgever, maar was deze ook van toepassing op beëindiging via de ontbindingsprocedure bij de kantonrechter op initiatief van de werkgever. De arbeidsovereenkomst van de werknemer in kwestie was door de kantonrechter ontbonden op verzoek van de werkgever. De werknemer had inhoudelijk verweer gevoerd tegen het verzoek tot ontbinding. De kantonrechter ontbond de arbeidsovereenkomst wegens een verstoorde arbeidsrelatie. Die was ontstaan door een ten onrechte gegeven ontslag op staande voet. De kantonrechter kende een vergoeding toe op basis van correctiefactor 1,5. De ontbinding was gezien deze correctiefactor verwijtbaar aan de werkgever.

De werkgever meende dat de

kantonrechter een lagere vergoeding zou hebben toegekend als de wachtgeldregeling van toepassing zou zijn. Volgens het hof moet de kantonrechter bij de behandeling van een verzoek tot ontbinding rekening houden met alle omstandigheden van het geval, dus ook met een afvloeiingsregeling of wachtgeldregeling. Uitgangspunt is dat deze regeling wordt nagekomen. Uit de ontbindingsbeschikking volgde niet dat de kantonrechter van een ander uitgangspunt was uitgegaan. Het hof kende de vordering tot betaling van wachtgeld toe en matigde deze niet.

Duur arbeidsovereenkomst

Bij de beoordeling van een verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst wegens onvoldoende functioneren, let de kantonrechter ondermeer op de volgende omstandigheden.

1. Is de werknemer op zijn vermeende tekortkomingen gewezen en heeft hij een reële kans gehad om zijn functioneren te verbeteren?
2. Zijn er verbeterdoelen gesteld die de werknemer niet binnen een redelijke termijn heeft gehaald?
3. Is er sprake van structureel disfunctioneren?

In een voorkomend geval oordeelde de kantonrechter dat het ontbindingsverzoek van een bank voor een belangrijke medewerker deze toets niet kon doorstaan. Zonder verdere aanleiding hadden het bestuur en de raad van commissarissen van de bank in een brief aan de medewerker laten weten zijn dienstverband te willen beëindigen. De medewerker werd met onmiddellijke ingang op non-actief gesteld. De kantonrechter vond deze gang van zaken onzorgvuldig. Het verzoek tot ontbinding was daarom onvoldoende gemotiveerd.

Vanwege de inmiddels ernstig verstoorde verhoudingen ging de kantonrechter toch over tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst. De kantonrechter kende de werknemer een zeer hoge ontbindingsvergoeding toe. De

werknemer was op 18-jarige leeftijd bij de bank in dienst getreden en was al bijna 37 jaar in dienst. Gezien de hoogte van het salaris kwam de kantonrechter met een correctiefactor van 2 wegens de onzorgvuldigheid van de bank uit op een bedrag van ruim € 700.000. De bank vond dat bij de berekening van de ontbindingsvergoeding slechts rekening gehouden moest worden met de dienstjaren bij deze vestiging van de bank. De diensttijd zou dan beperkt worden tot 2 jaar. De kantonrechter vond dat de bankorganisatie in de loop der tijd was ontwikkeld tot een samenhangende eenheid. Argumenten hiervoor vond de kantonrechter in de eigen CAO, de eigen pensioenregeling en het jaarverslag van de groep als geheel.

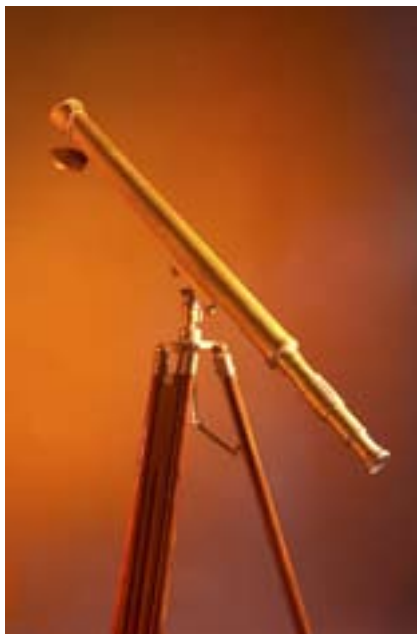
FORMEEL RECHT

Inkeerregeling

De staatssecretaris van Financiën heeft bekend gemaakt dat de boete bij gebruikmaking van de inkeerregeling per 1 juli 2010 wordt verhoogd van 15% naar 30%. De inkeerregeling is bedoeld om mensen te stimuleren vrijwillig opgave te doen van eerder niet aangegeven buitenlandse spaartegoeden. Tot 1 januari 2010 kon worden ingekeerd zonder boete. De boete voor zwartsparenders die door de belastingdienst zijn opgespoord is vorig jaar verhoogd tot 300% van de nagevorderde belasting.

Verliesbeschikking

Een negatief belastbaar inkomen is een verlies. Het belastbare inkomen kan echter niet lager worden vastgesteld dan op nihil. Een verlies wordt daarom bij beschikking vastgesteld en verrekend met positieve belastbare inkomens van eerdere of latere jaren. Een eenmaal bij beschikking vastgesteld verlies kan worden verrekend zolang de beschikking niet is herzien bij een nieuwe beschikking. Zonder herziening van de verliesbeschikking kan een verrekening van het verlies niet door middel van navordering ongedaan worden gemaakt.

Hof Arnhem vernietigde om die reden een reeks navorderingsaanslagen. Door een fout bij het invullen van de aangiftdiskette was een te hoog bedrag aan aftrekbare hypotheekrente opgenomen in de aangifte over 2001. Dat leidde tot een verlies. De aanslag over 2001 werd naderhand gecorrigeerd door een navorderingsaanslag, maar er volgde geen herzieningsbeschikking om de verliesbeschikking ongedaan te maken. In de volgende jaren werd het aangegeven inkomen steeds verrekend met een deel van het verlies over 2001. Door het ontbreken van een herzieningsbeschikking was navordering niet mogelijk.

De gemaakte fout was volgens het hof een incidentele vergissing die gelijk te stellen is met een schrijf- of tikfout. Omdat het voor belanghebbende niet direct duidelijk was dat de inspecteur bij de totstandkoming van de aanslagen fouten had gemaakt, mocht de inspecteur ook om die reden niet navorderen.

INKOMSTENBELASTING

Inschrijving KvK

De Wet IB 2001 stelt twee eisen aan het ondernemerschap. De eerste eis is dat

de onderneming voor rekening van de belastingplichtige wordt gedreven. De tweede eis is dat de belastingplichtige rechtstreeks wordt verbonden voor verbintenissen van die onderneming.

In het geval van een vof tussen echtgenoten bestreed de inspecteur dat aan de tweede eis was voldaan. Omdat een van de echtgenoten niet in het bezit was van de voor een horecaondernemer vereiste verklaring Sociale Hygiëne, werd de inschrijving in het handelsregister gewijzigd van vennootschap onder firma in een eenmanszaak van de echtgenote. Volgens de inspecteur betekende dat dat de betrokken vennoot niet langer kon worden aangesproken voor nieuwe verbintenissen van de onderneming en dus geen ondernemer was. De betrokkene bestreed dat en zei dat de feitelijke situatie in de onderneming niet was gewijzigd.

De rechtbank vond de uitschrijving uit het handelsregister onvoldoende om te concluderen dat de vof was beëindigd. Na de uitschrijving uit het handelsregister hebben de betrokkene en zijn echtgenote tegenover derden niet kenbaar gemaakt dat de rechtsvorm zou zijn gewijzigd. Volgens de rechtbank kon de betrokkene daarom door derden ook voor nieuwe verbintenissen worden aangesproken. In hoger beroep vond Hof Den Haag aannemelijk dat de betrokkene en zijn echtgenote zich na de uitschrijving tegenover elkaar als vennoten in een vof bleven gedragen. Anders dan de inspecteur kennelijk meende is voor het wettelijk ondernemersbegrip niet vereist dat een vennoot in een vof zich naar buiten toe presenteert als ondernemer. Voldoende is dat de vof zich als zodanig naar buiten presenteert. Het ontbreken van een inschrijving in het handelsregister doet daar niet aan af.

Rentevoordeel

Een BV had veel liquide middelen. De dga leende van de BV een bedrag van ongeveer € 800.000. De dga betaalde hierover rente aan de BV. De rente was gebaseerd op de tarieven die de bank zou vergoeden op maanddeposito's en op de zakelijke rendementsrekening. In

2003 kwam dat neer op een rente van ongeveer 2,5% per jaar. De dga zette het geleende geld op een spaarrekening. Daarop ontving hij een hogere rente dan hij aan de BV moest vergoeden, namelijk 3,6%. Normaliter vallen dergelijke vermogensbestanddelen in box 3 en zou het voordeel per saldo niet belast worden, omdat bezitting en schuld tegen elkaar wegvielen. De vraag was of in dit geval het behaalde rentevoordeel in box 1 belast was.

Naar het oordeel van Hof Den Haag vormde het behaalde voordeel resultaat uit overige werkzaamheden. Het in- en uitlenen van geld waren werkzaamheden in het economische verkeer. Met deze werkzaamheden was het behalen van voordeel beoogd. Dat voordeel was redelijkerwijs te verwachten. Volgens het hof stelde de positie van de dga binnen de BV hem in staat om overtollige liquide middelen van de BV te lenen onder zodanige voorwaarden dat daarmee voordeel te behalen was. Er was geen sprake van een uitdeling van winst omdat de BV de dga niet heeft willen bevoordelen.

Brug vormt hulpmiddel

Ziektekosten zijn onder voorwaarden aftrekbaar voor de inkomstenbelasting als buitengewone uitgaven. De kosten moeten een zekere drempel overschrijden alvorens sprake kan zijn van aftrek. Tot de aftrekbare ziektekosten behoren de uitgaven voor andere hulpmiddelen dan brillen en contactlenzen etc. Een hulpmiddel stelt iemand in staat om elementaire lichaamsfuncties te vervullen waartoe hij anders door ziekte of aandoening niet in staat is.

Naar het oordeel van Hof Amsterdam vormt een zogenaamde brug een hulpmiddel. Een brug is een gedeeltelijke gebitsprothese. De brug stelde de belanghebbende in staat om te bijten en te kauwen. Zonder brug lukte dat niet. De inspecteur meende dat de brug geen hulpmiddel kon zijn omdat deze na de plaatsing zijn zelfstandigheid had verloren. Het hof deelt dat standpunt niet.

Eigenwoningforfait

In het kader van de houdbaarheid van de overheidsfinanciën heeft de staatssecretaris van Financiën een wetsvoorstel ingediend om de jaarlijkse indexering van de ondergrens van de schijf waarvoor het hoogste percentage van het eigenwoningforfait geldt uit te schakelen. Deze ondergrens bedraagt € 1.010.000. Vanaf dat bedrag geldt een verhoging van het forfait van 0,55% naar 0,8%.

Door deze maatregel zal bij een stijgende woningprijs over een hoger bedrag het maximale percentage van 0,8% worden berekend.

Terbeschikkingstelling

De terbeschikkingstellingsregeling is van toepassing op het rendabel maken van vermogensbestanddelen van een belastingplichtige door deze tegen vergoeding of om niet ter beschikking te stellen aan een BV waarin de belastingplichtige een aanmerkelijk belang heeft. De regeling is onderdeel van het resultaat uit werkzaamheid.

Het resultaat uit werkzaamheid moet volgens de Wet IB 2001 worden vastgesteld volgens de regels die gelden voor de bepaling van winst uit

onderneming. Het resultaat uit werkzaamheid is geen gemeenschappelijk inkomensbestanddeel. Dat betekent dat het resultaat niet naar wens kan worden toegerekend aan fiscale partners, maar in aanmerking wordt genomen bij degene die het resultaat heeft genoten. De civielrechtelijke gerechtigdheid van echtgenoten die in enige gemeenschap van goederen zijn getrouwd heeft hierop geen invloed.

De Hoge Raad heeft het beroep in cassatie van de staatssecretaris van Financiën tegen een uitspraak van de rechtbank Haarlem afgewezen. De omstandigheid dat echtgenoten in algehele gemeenschap van goederen zijn getrouwd, heeft niet tot gevolg dat de helft van het resultaat uit een door de ene echtgenoot verstrekte geldlening rechtstreeks toekomt aan de andere echtgenoot. In de relatie tussen schuldenaar en schuldeiser is de echtgenoot, die de geldlening feitelijk heeft verstrekt, degene die het resultaat uit de geldlening geniet. De rechtbank heeft vastgesteld dat de vordering op naam van de man stond en dat de man ook het bestuur over de vordering had. Het resultaat van de vordering werd daarom alleen door de man genoten.

De opvatting van de staatssecretaris dat de echtgenote de vordering indirect ter beschikking stelde, is niet juist. Met indirect ter beschikking stellen is de situatie bedoeld waarin de daadwerkelijke terbeschikkingsteller gebruik maakt van een "tussenstation" om belastingheffing over het resultaat uit terbeschikkingstelling te ontlopen. Die situatie deed zich hier niet voor.

Voor toepassing van de terbeschikkingstellingsregeling is cruciaal dat feitelijk vermogen beschikbaar wordt gesteld. De vraag is op welk moment de terbeschikkingstelling aanvangt. Voor ondernemers geldt dat ook de voorbereidingsfase al meetelt, zelfs als de uiteindelijke materiële onderneming nooit tot stand komt. Dat betekent dat de in de voorbereidingsfase gemaakte kosten aftrekbaar zijn. De regels van de winst uit onderneming zijn ook van

toepassing op vermogensbestanddelen die onder de terbeschikkingstellingsregeling vallen. Dat zou dus inhouden dat ook bij resultaatgenieters de voorbereidingshandelingen al meetellen.

Hof Den Bosch concludeerde op basis van de wetsgeschiedenis en de wettekst dat voor de belastingheffing zo min mogelijk verschil gemaakt moet worden tussen ter beschikking gestelde vermogensbestanddelen en vermogensbestanddelen die tot een ondernemingsvermogen behoren. Een vermogensbestanddeel dat is aangeschaft om ter beschikking gesteld te worden is vanaf het moment van de aanschaf onderdeel van het verplicht "werkzaamheidsvermogen" en niet pas vanaf het moment waarop het vermogensbestanddeel bedrijfsklaar is.

De Hoge Raad deelt deze opvatting. Wanneer bij de aanschaf van een onroerende zaak zowel de dga als de BV de bedoeling hebben dat de BV deze zaak gaat gebruiken en de zaak voor dat gebruik gereed wordt gemaakt is vanaf de aanschaf sprake van terbeschikkingstelling. Dat kan ook gelden als de gezamenlijke bedoeling niet in een overeenkomst is vastgelegd. Voorwaarde voor terbeschikkingstelling bij de aanschaf van een onroerende zaak is dat er geen ander gebruik van de onroerende zaak plaatsvindt.

Een ondernemer kan de zogenaamde aanloopkosten van zijn onderneming alsnog in aftrek brengen op zijn inkomen. Aanloopkosten zijn kosten en lasten die de ondernemer heeft gemaakt in de vijf jaren voorafgaand aan het eerste jaar waarin sprake is van ondernemerschap en die verband houden met het starten van de onderneming. Uiteraard mogen deze kosten niet al eerder ten laste van het inkomen uit werk en woning zijn gebracht. Deze bepaling is ook van toepassing op het resultaat uit overige werkzaamheden. Onderdeel van het resultaat uit overige werkzaamheden is de terbeschikkingstelling van een vermogensbestanddeel aan de eigen BV. Wanneer het vermogensbestanddeel voor de aanvang van de

terbeschikkingstelling onderdeel was van de rendementsgrondslag van box 3 van de belastingplichtige, is met kosten en lasten uit de aanloopfase reeds forfaitair rekening gehouden bij de bepaling van het netto rendement van het vermogensbestanddeel. Volgens de Hoge Raad is er dan geen aanleiding om de kosten en lasten ten laste van het inkomen in box 1 te brengen.

De terbeschikkingstellingsregeling is ingevoerd per 1 januari 2001. Vermogensbestanddelen die op die datum tot een werkzaamheid moesten worden gerekend, werden gewaardeerd op de waarde in het economische verkeer op dat tijdstip. Voor een vordering op een BV die op 31 december 2000 volgens de toen geldende wettekst tot een aanmerkelijk belang behoorde en die op 1 januari 2001 tot een werkzaamheid werd gerekend, gold niet de waarde in het economische verkeer maar de verkrijgingsprijs die gold voor de aanmerkelijk belangregeling. Voor een aanmerkelijkbelanghouder die een vordering op de BV om niet had verkregen, betekende dit dat de vordering per 1 januari 2001 op nihil werd gewaardeerd. De in 2001 ontvangen aflossingen op de vordering vormden belastbaar resultaat uit een

werkzaamheid.

INVORDERING

Betalingsonmacht

Een ondernemer die niet in staat is om de verschuldigde loon- en omzetbelasting te betalen is verplicht dat te melden bij de belastingdienst om aansprakelijkheid te voorkomen. Volgens een arrest van de Hoge Raad heeft de ondernemer slechts de keuze tussen tijdig betalen en melden dat hij niet tot betalen in staat is. Wanneer er al een naheffingsaanslag is opgelegd kan niet meer rechtsgeldig een melding van betalingsonmacht worden gedaan. De meldingsplicht vervalt wanneer de belastingdienst op het moment waarop de belasting moet worden betaald al weet dat een belastingschuldige niet in staat is om te betalen.

Hof Den Haag vernietigde de aansprakelijkstelling van de bestuurder van een BV omdat de belastingdienst al op de hoogte was van de betalingsproblemen van de BV. Vanaf 2004 werden de loon- en omzetbelasting nooit tijdig betaald.

De aansprakelijkstelling had betrekking op omzetbelasting en loonbelasting uit de jaren 2006 en 2007. In 2006 was er regelmatig contact geweest tussen de BV en de belastingdeurwaarder en twee medewerkers van de belastingdienst over de betalingsproblemen van de BV. Omdat de belastingdienst wist dat de BV betalingsproblemen had, was er geen aansprakelijkheid wegens niet of te laat melden van de betalingsonmacht. De aansprakelijkheid van de bestuurder kon dan alleen nog gebaseerd worden op kennelijk onbehoorlijk bestuur. De belastingdienst slaagde er niet in om aannemelijk te maken dat het niet betalen van de belastingschuld te wijten was aan kennelijk onbehoorlijk bestuur.

OMZETBELASTING

Te late oplevering

Omzetbelasting is verschuldigd over de vergoeding die de ondernemer in rekening brengt voor zijn prestaties. Correctie is mogelijk wanneer de vergoeding geheel of gedeeltelijk niet wordt betaald of wanneer de vergoeding wordt verminderd.

De vraag in een procedure voor Hof Den Haag was of de schadevergoeding die een aannemer op grond van de koop- en aannemingsovereenkomst aan een opdrachtgever moest betalen wegens te late oplevering een vermindering van de vergoeding vormde. De inspecteur meende van niet en weigerde teruggaaf van omzetbelasting. Volgens het hof zijn betalingen aan de opdrachtgever wegens te late oplevering naar hun aard verminderingen van de met de opdrachtgever overeengekomen koop- en aanneemsom. De relatie van de aannemer met zijn opdrachtgevers was geen andere dan die van leverancier. Het element van schadevergoeding in de betalingen vond het hof van ondergeschikt belang voor de heffing van omzetbelasting. Zowel voor de aannemer als voor de opdrachtgever was tijdige oplevering een belangrijk onderdeel van de overeenkomst. Een niet-tijdige oplevering vormde een prijsbepalende factor. Het bij te late oplevering te betalen bedrag was ook nog eens direct gekoppeld aan de koop- en aanneemsom. Daarop baseerde het hof zijn oordeel dat dit bedrag door de bij de overeenkomst betrokken partijen werd ervaren als een korting op de overeengekomen prijs.

Volgens de Hoge Raad geeft het oordeel van het hof geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Omdat het oordeel feitelijk van aard is, kan het in cassatie verder niet op juistheid worden getoetst. Dat betekent dat de uitspraak van het hof in stand blijft en de betaling door de aannemer als een korting op de prijs geldt.

ONROERENDE ZAKEN

Afsluitbaar gedeelte gebouw

Voor de Wet Waardering Onroerende Zaken (WOZ) wordt een gedeelte van een onroerende zaak als een zelfstandige onroerende zaak aangemerkt als het gedeelte gezien zijn indeling is bestemd om als een afzonderlijk geheel te worden gebruikt. Een vereiste voor een afzonderlijk geheel is dat het afsluitbaar is en kan worden gescheiden van de overige gedeeltes van het gebouw.

Vanuit een van de rest van een woning afgescheiden wooneenheid kon via een tussendeur de bijkeuken van de woning worden betreden. Vanuit de bijkeuken was de rest van de woning toegankelijk. De tussendeur was niet voorzien van een slot en ook niet geblokkeerd. De eigenaar van de woning, die de wooneenheid verhuurde aan derden, accepteerde niet dat de tussendeur afgesloten of geblokkeerd werd.

De gemeente merkte de wooneenheid aan als onroerende zaak. Hof Arnhem deelde deze opvatting niet. Omdat beide gedeeltes niet onderling afsluitbaar waren, waren die gedeeltes qua indeling niet bedoeld om als een afzonderlijk geheel te worden gebruikt.

De gemeente ging in cassatie tegen de uitspraak van het hof. De Hoge Raad wees het beroep in cassatie af. De

gemeente nam de stelling in dat een gedeelte van een gebouwd eigendom redelijk afsluitbaar is als er een tussendeur is die op eenvoudige wijze kan worden voorzien van een deurslot. Volgens de Hoge Raad maakt de enkele omstandigheid dat een gedeelte van een gebouwd eigendom op relatief eenvoudige wijze afsluitbaar gemaakt kan worden dit gedeelte niet afsluitbaar. Bepalend is de toestand waarin het gebouwde eigendom feitelijk verkeert.

ONDERNEMINGSWINST

Studiekosten

Opleidingskosten van een zelfstandige ondernemer komen ofwel ten laste van de winst of zijn aftrekbaar als persoonsgebonden aftrek. Het onderscheid is gelegen in het bestaan van een niet aftrekbaar drempelbedrag van € 500 voor persoonsgebonden aftrek wegens studie. De kosten van een studie komen ten laste van de winst uit onderneming als de studie wordt gevolgd om het zelfstandige beroep op het bestaande niveau en in de bestaande omvang te kunnen blijven uitoefenen. Worden de met de studie vergaarde kennis en vaardigheden benut voor nieuwe activiteiten of voor het verkrijgen van een nieuwe klantenkring, dan behoren de kosten tot de persoonsgebonden aftrek.

In het geval van een zelfstandige communicatieadviseur vond de rechtbank aannemelijk dat de gevolgde studie was bedoeld om een nieuwe klantenkring te kunnen verkrijgen. De communicatieadviseur had zelf aangevoerd dat zij met het diploma van de studie op zak opdrachten kon verkrijgen die anders buiten bereik waren gebleven. Omdat de studiekosten niet ten laste van de winst uit onderneming konden worden gebracht, telden de aan de studie bestede uren niet mee voor het urencriterium. Gevolg was dat de communicatieadviseur niet voldeed aan het urencriterium en dus geen recht had op zelfstandigenaftrek. In hoger beroep handhaafde Hof Den Haag het oordeel van de rechtbank.

Oudedagsreserve

Het is mogelijk om een onderneming zonder heffing van inkomstenbelasting in te brengen in een BV. Deze wijze van inbreng staat bekend onder de naam geruisloze inbreng. Per 1 januari 2001 bestaat ook de mogelijkheid om geruisloos de BV te verlaten en de onderneming voor eigen rekening voort te zetten. Bij de inbreng van de onderneming kan een lijfrenterecht worden bedongen van de BV als tegenprestatie voor een opgebouwde oudedagsreserve. Bij gebruikmaking van de terugkeerfaciliteit kan het recht op lijfrente worden gebruikt als extra toevoeging aan de oudedagsreserve.

In een procedure was in geschil tot welk bedrag een extra toevoeging kan worden gedaan. De lijfrenteverplichting bedroeg bij de inbreng van de onderneming € 54.690. Door toevoeging van rente was de verplichting ten tijde van de terugkeer uit de BV opgelopen tot € 69.200. Hof Arnhem meende dat de wet niet toestond om een extra toevoeging aan de nieuw te vormen oudedagsreserve te doen voor het bedrag van de oprenting. Het hof vond een andere uitleg onwaarschijnlijk aangezien een oudedagsreserve onder de inkomstenbelasting niet kan toenemen door oprenting. Volgens de Hoge Raad is de enige beperking die de tekst van de wet aanbrengt dat het moet gaan om een lijfrente die in het kader van de afname van een oudedagsreserve van de belastingplichtige is gevormd. Het volledige bedrag van de lijfrenteverplichting mag aan de oudedagsreserve worden toegevoegd.

Investing

Wanneer een ondernemer investeert in bedrijfsmiddelen heeft hij onder voorwaarden recht op investeringsaftrek. Wordt een bedrijfsmiddel waarvoor investeringsaftrek is genoten binnen een termijn van vijf jaar verkocht, dan moet de ondernemer een desinvesteringsbijtelling bij de winst

doen. Het ongedaan maken van een investering waarvoor (nog) geen investeringsaftrek is genoten, is geen desinvestering en heeft niet tot gevolg dat een desinvesteringsbijtelling moet worden gedaan.

SOCIALE VERZEKERINGEN

AOW-toeslag

De eerder door het kabinet aangekondigde vervroegde afschaffing van de partnertoeslag in de AOW in 2011 gaat niet door. Deze vervroegde afschaffing zou gelden voor nieuwe uitkeringsgerechtigden met een partner die jonger is dan 55 jaar. De maatregel was bedoeld als bezuiniging, maar stuitte op veel verzet. Het financiële gat wordt gedeeltelijk gedicht door de algemene korting op de partnertoeslag te verhogen tot 8%. Deze korting geldt niet voor mensen met een inkomen van minder dan € 20.000.

De partnertoeslag wordt in 2015 helemaal afgeschaft voor voor alle nieuwe gevallen.

LOONBELASTING

Immateriële schade

De Wet op de Loonbelasting bepaalt dat alles wat uit een bestaande of een vroegere dienstbetrekking wordt genoten loon is. Hoewel de meeste betalingen die een werkgever doet aan een werknemer

betrekking hebben op de dienstbetrekking, geldt dat niet voor iedere betaling.

De directeur van een fondsenwervende instelling weigerde, nadat publieke commotie was ontstaan over de hoogte van salarissen als het zijne, zijn salaris te verlagen. Dat leidde tot een arbeidsconflict, waarbij de werkgever de directeur schorste en ontslag voor hem aanvraagde. De kantonrechter weigerde de ontslagvergunning te verlenen. Uiteindelijk sloten partijen een vaststellingsovereenkomst die inhield dat de directeur tot aan het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd in dienst zou blijven tegen het destijds geldende salaris. De directeur kreeg daarnaast een schadevergoeding van € 50.000.

De belastingdienst meende dat de schadevergoeding zijn oorsprong vond in de dienstbetrekking en dus als loon uit dienstbetrekking moest worden aangemerkt.

De rechtbank merkte de schadevergoeding aan als een onbelaste vergoeding voor geleden immateriële schade. Door de negatieve publiciteit was de directeur aangetast in zijn eer en goede naam.

Hoewel bij de totstandkoming van deze uitgave de grootst mogelijke zorgvuldigheid is betracht, bestaat de mogelijkheid dat bepaalde informatie na verloop van tijd verouderd of niet meer juist is. Dit kan ten gevolge van (aanpassing van de) regelgeving die bekend is geworden na het opmaken van deze uitgave. Voor toepassing in individuele gevallen raden wij u aan contact op te nemen met uw adviseur.